

การพัฒนาคุณภาพการศึกษาภายใต้การสนับสนุนของสมาคมนักวิชาการไทยในสหรัฐอเมริกาและ แคนาดา

มหาวิทยาลัยขอนแก่น มียุทธศาสตร์ที่จะขยายบทบาทของมหาวิทยาลัยขอนแก่น สู่ความเป็นนานาชาติโดยเป็นศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้ในภูมิภาคลุ่มน้ำโขง ทั้งด้านการบริการวิชาการ ด้านการวิจัยและด้านการจัดการเรียนการสอน โดย ในด้านการเรียนการสอนมหาวิทยาลัยขอนแก่น มีเป้าหมายให้คณะวิชาได้มีการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรเป็นภาษาอังกฤษหรือหลักสูตรนานาชาติ คณะเภสัชศาสตร์ เป็นคณะวิชาแรกที่เปิดหลักสูตรเภสัชศาสตรบัณฑิต (ศึกษาเป็นภาษาอังกฤษ) โดยเริ่มดำเนินการในปีการศึกษา 2547 เป็นคณะแรกในมหาวิทยาลัยขอนแก่น ที่เปิดการสอนเป็นภาษาอังกฤษและเป็นคณะแรกของประเทศไทย ที่เปิดสอนเป็นภาษาอังกฤษในสาขาวิชาเภสัชศาสตร์

การจัดการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรี
เป็นภาษาอังกฤษเป็นคณะวิชาแรกใน

มหาวิทยาลัยขอนแก่น จึงมีปัญหา อุปสรรคและ
ขาดองค์ความรู้ในการบริหารจัดการ จำเป็นต้องได้รับ
การเรียนรู้จากหน่วยงานที่ประสบความสำเร็จจากหน่วยงาน
อื่น เพื่อเตรียมความพร้อมของนักศึกษา ก่อนเข้าใน
หลักสูตรภาษาอังกฤษ การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
รวมทั้งการพัฒนาสิ่งแวดล้อมให้เอื้อต่อการศึกษ
ค้นคว้าของนักศึกษาภายใต้การสนับสนุนของสมาคม
นักวิชาการไทยในสหรัฐอเมริกาและ

แคนาดา (Association of Thai Professional in America and Canada : ATPAC) เมื่อวันที่ 27
พฤษภาคม 2547 คณะผู้บริหารคณะเภสัชศาสตร์ได้มีโอกาสนพบปะแลกเปลี่ยนประสบการณ์ กับ ดร.
กฤษ รัชานเคน ที่ปรึกษาจาก Ball State University ทำให้เกิดโครงการเตรียมความพร้อมของ
นักศึกษาในรูปแบบ โครงการ English Camp 2005 ที่คณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่นพร้อมทั้ง
ได้รับการสนับสนุน อาจารย์ชาวต่างประเทศ 2 ท่าน จาก Ball State University มาเป็น Camp Leader
คือ Dr. James Cofin และ Mr. David Barefoot และได้มีการจัด English Camp อีกในปี 2006

ผลจากการจัดโครงการ English Camp ได้ก่อให้เกิดการพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษ การจัดกิจกรรม English Corner ให้กับนักศึกษาคณะเภสัชศาสตร์ ค่อมานักศึกษาคณะเภสัชศาสตร์ ยังได้รับการคัดเลือกให้เป็นเจ้าภาพการจัดประชุมวิชาการ “The 7th Asia Pacific Pharmaceutical Symposium 2008” เมื่อวันที่ 27 มิถุนายน - 2 กรกฎาคม 2551 ซึ่งมีนักศึกษาจากต่างประเทศเข้าร่วมมากกว่า 200 คนจากมากกว่า 10 ประเทศ นอกจากนั้น นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาใน

หลักสูตรเภสัชศาสตร์บัณฑิต (ศึกษาเป็นภาษาอังกฤษ) รุ่นที่ 1 เมื่อปีการศึกษา 2551 มีความสามารถในการใช้ภาษาที่ดีสามารถหางานทำได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งปัจจุบันคณะเภสัชศาสตร์ ได้พัฒนาปรับปรุงหลักสูตรเภสัชศาสตร์บัณฑิต (ศึกษาเป็นภาษาอังกฤษ) เป็นหลักสูตรนานาชาติ ไปแล้วในปีการศึกษา 2552

นับได้ว่า ATPAC ได้มีส่วนสำคัญในการสนับสนุนกิจกรรมและการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของคณะเภสัชศาสตร์ สู่วิทยาลัยนานาชาติ จึงขอขอบคุณ และขอชื่นชมยินดีในวาระที่ ATPAC จะครบรอบ 20 ปีนี้

ผอ.รศ.ดร. บังอร ศรีพานิชกุลชัย

คณบดีคณะเภสัชศาสตร์

มหาวิทยาลัยขอนแก่น

10 มีนาคม 2553

ประโยชน์จากโครงการ English Camp

โดยรองศาสตราจารย์ ดร.สมาน จามสันท

รองผู้อำนวยการหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรคุณวุฒิบัณฑิต

ม.ราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์

หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรคุณวุฒิบัณฑิตม.ราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์ เปิดสอนเมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๕ มีศาสตราจารย์ ดร.บุญทัน คอกโสด เป็นผู้อำนวยการโครงการฯ รับนักศึกษาปริญญาเอกรุ่นแรก ๑๐ คน ๑ ปี ผ่านไปมีผู้จบปริญญาเอกไปแล้ว ๒๐ คน

ผมรับผิดชอบภาษาอังกฤษ ได้รับความเชื่อใจจาก ดร.กฤษ รัชชานคน น้าอาจารย์ภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัย บอลล์ สเตท อินเดียนา ๒ ท่าน คือ Dr. Sigi Kohler, Dr. John Wilkins มาจัดสอนภาษาอังกฤษแบบเข้มให้กับนักศึกษา ปริญญาเอกเป็นเวลา ๒ สัปดาห์ ทำให้นักศึกษาตื่นต้น ไม่กลัวภาษาอังกฤษ

โครงการเข้มปีภาษาอังกฤษที่ ดร.กฤษ รัชชานคน น้าอาจารย์ชาวอเมริกันมาช่วย สอนภาษาอังกฤษนั้น นับว่าเป็นโครงการที่มีประโยชน์ นอกจากจะได้เรียน

ภาษาอังกฤษจากเจ้าของภาษาแล้ว ยังได้เรียนรู้ประเพณีวัฒนธรรม ความรู้สึกนึกคิดของคนอเมริกันอีกด้วย แม้ว่าจะเป็นเวลาเพียง ๒ สัปดาห์ แต่เป็นประสบการณ์ตรง ที่ประเมินได้ด้วย ๒ คำว่า worth it.

1.

2.

3.

1. ดร.กฤษ รัชชานคน จัดท่ายนักศึกษา
2. รศ.ดร.สมาน จามสันท กับ Dr. John Wilkins, Dr. Sigi Kohler
3. Dr. John and Sigi สอนเข้มภาษาอังกฤษให้นักศึกษาปริญญาเอกรัฐประศาสนศาสตรม.ราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์

IV. ATPAC Activities in the Past, Today and Trends in the Future.

กิจกรรมของ ATPAC ในอดีตถึงปัจจุบัน และแนวโน้มของการ
ร่วมมือกับหน่วยงานไทยในอนาคต

ATPAC กับการศึกษา วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นวัตกรรม และการวิจัยไทย

ข้อสังเกตจากผู้สังเกตการณ์

วิจารณ์ พานิช

ประธานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

นายกสภามหาวิทยาลัยมหิดล

ประธานคณะกรรมการนโยบายโครงการปริญญาเอกกาญจนาภิเษก สกว.

ผมโชคดี ได้รู้จัก ATPAC หลังการก่อตั้งไม่นาน เนื่องจากผมได้มาทำงานที่สำนักงาน
กองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ซึ่งอยู่ในช่วงก่อตั้ง ต้องชวนเขาเรียนรู้มาก เพื่อหาทางพัฒนา
วิธีการทำงานสนับสนุนการวิจัยในรูปแบบที่จะก่อผลดีต่อสังคมไทยอย่างแท้จริง

ATPAC ก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๔ ดังอ่านประวัติได้ที่

http://ostc.thaiembdc.org/news_us/Jun53_3.html แล้วหลังจากนั้น สกว. ก็เริ่มดำเนินการในปี พ.ศ.
๒๕๓๖ ผมจำได้ว่านายกสมาคมท่านแรกคือ ศ. นพ. สัน อนุราษฎร์ ซึ่งตอนนั้นเป็นศาสตราจารย์อยู่ที่
มหาวิทยาลัยเท็กซัส ที่เมือง ลับบ็อก และเป็นเพื่อนเรียนหนังสือห้องเดียวกันกับผมที่โรงเรียนเตรียม
อุดมศึกษา และท่านต่อมา คือ ศ. ดร. เมธี เวชารัตนา ศาสตราจารย์แห่งสถาบันเทคโนโลยี นิวเจอร์ซีย์
ซึ่งได้ทำงานร่วมกันกับผมมาก และผมบอกท่านว่า คนเกิดปีม้าก็ขอมเป็นอย่างนี้แหละ ควบไม่หยุด
และมีพลังล้นเหลือ ท่านได้ชักนำให้ สกว. ได้รู้จักกับ NSF ของสหรัฐอเมริกา และได้ทำงานร่วมมือ
กันมาจนบัดนี้ และได้แนะนำให้เรารู้จักวิธีสนับสนุนการวิจัยในอุตสาหกรรมโดยร่วมมือกับ
มหาวิทยาลัย ที่เรียกว่า I U CRC (Industry University Collaborative Research Center) ซึ่ง สกว. ได้
นำมาดัดแปลงใช้ในการสนับสนุนการวิจัยในอุตสาหกรรมไทย และได้ให้คำแนะนำอื่นๆ อีกมาก
ให้ผมได้จดจำมาใช้จนปัจจุบัน

ในช่วงนั้น ATPAC ดังมาก ในชื่อของโครงการสมองไหลกลับ มีข่าวกรีกโครมใน
สื่อมวลชนว่าจะเกิดโครงการความร่วมมือ รัฐบาลไทยจะลงทุนจำนวนมาก เพื่อดึงนักวิชาการไทย
ในต่างแดน ทั้งในอเมริกาเหนือ ยุโรป และญี่ปุ่น กลับมาทำประโยชน์แก่ประเทศไทย ซึ่งเมื่อเวลา

ผ่านมา ๒๐ ปี เราพบว่า การให้ข่าวครึกโครมโดยทางรัฐบาลไทยนั้น ไม่มีกลไกให้เกิดงานได้จริง ผมเข้าใจว่างานที่เกิดขึ้นจริงและมีคุณภาพการตอบสนองไทยมากนั้นมักไม่ค่อยได้ประโคมข่าว และน่าจะมีมากพอสมควร แต่ผมไม่ทราบว่าจะค้นได้ที่ไหน

โครงการความร่วมมือวิจัยที่ก่อผลดีมหาศาลทั้งด้านสิ่งแวดล้อมและด้านเศรษฐกิจ คือโครงการวิจัยเด้ลออกจากกรเผลลลในค้ ซึ่งได้รับรางวัลนักเทคโนโลยีดีเด่นในปีแรกที่มีการมอบรางวัลนี้คือ พ.ศ. ๒๕๔๕ ดังมีรายละเอียดของรางวัลอ่านได้ที่ <http://th.wikipedia.org/wiki/รางวัลนักเทคโนโลยีดีเด่น> และอ่านรายละเอียดของผลการวิจัยได้ที่ http://www.enviromnet.in.th/index.php?option=com_content&view=article&id=471&catid=18&Itemid=16

อีกโครงการหนึ่งที่มีคุณภาพการตอบประเทศไทยอย่างมหาศาล คือโครงการพยากรณ์คลื่นในทะเล ที่มี ดร. ธวัช วรรดิพิงส์ เป็นหัวหน้าโครงการ ดังในบทคัดย่อรายงานผลการวิจัย <http://www.trf.or.th/research/abstract/Thai/RDG4030003.txt> ซึ่งเป็นการพัฒนาโมเดลโดยใช้โมเดลของต่างประเทศมาปรับใช้กับสภาพของประเทศไทย ผมได้รับทราบเรื่องของโครงการนี้มากหน่อย จึงรู้ว่าเป็นทั้งโครงการถ่ายทอดเทคโนโลยี และโครงการพัฒนานักวิจัยให้แก่ราชนาวิไทย กรมอุตุนิยมวิทยา และมหาวิทยาลัย และเกิดผลต่อเนื่องด้านการพัฒนาศักยภาพด้านการวิจัย ที่เป็นพัฒนาการเชิงระบบหรือเชิงวัฒนธรรม ในหลายหน่วยงานของราชการไทย

น่าจะมีผลงานเด่นในระดับใกล้เคียงกันอีกหลายโครงการ แต่ผมไม่ทราบและไม่มีโอกาศค้นคว้ามาเขียนไว้ให้ครบถ้วน และจริงๆ แล้วผมไม่ได้มีความตั้งใจจะเขียนรวบรวมผลงานเด่นของ ATPAC แต่ที่นำเอาเรื่องราวของความสำเร็จของทั้ง ๒ เรื่องมาเป็นตัวอย่างก็เพื่อจะเสนอความเห็นว่าการที่แท้จริงของ ATPAC คือตัวผลงานของนักวิชาการไทยในต่างประเทศ ที่มาลงมือร่วมดำเนินการกับฝ่ายไทย ที่เป็นผลงานที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศไทย ดังนั้นปัจจัยสำคัญก็คือคนที่มีความสามารถและเอาจริงเอาจังของทั้งสองฝ่าย ที่มีงานที่สำคัญสามารถยื่นยันต่อแหล่งทุนสนับสนุนได้ว่าสมควรสนับสนุน และเมื่อสนับสนุนแล้ว ก็มีการจัดการอย่างต่อเนื่องให้บรรลุความสำเร็จ

ขออ่าว คุณค่าที่แท้จริงอยู่ที่การลงมือทำงานร่วมกัน โดยที่ฝ่ายไทยต้องลงแรงมากหน่อย ทำงานอย่างมีเป้าหมายชัดเจน ทำต่อเนื่องอย่างอดทน และอย่างมีหลักวิชาการ ผมมอง (ไม่ทราบว่า มองถูกหรือมองผิด) ว่าคุณค่าที่แท้จริงไม่ใช่อยู่ที่ตัวผลงานวิจัย แต่อยู่ที่การเรียนรู้ระหว่างทำงานวิจัย เรียนรู้วัฒนธรรมการทำงานที่ถูกต้อง สำหรับการทำงานวิจัยที่มีคุณค่าต่อสังคมอย่างแท้จริง เพื่อนำมาใช้สร้างสรรควงการวิชาการไทย

ผมมองว่า ATPAC เป็นสมาคม ซึ่งโดยธรรมชาติมีหน้าที่ให้คนได้มาพบปะทำความรู้จักกัน นำไปสู่ความร่วมมือกัน ซึ่งก็มีทั้งฝ่ายนักวิชาการหรือนักปฏิบัติ และฝ่ายสนับสนุน คล้ายๆ ATPAC เป็นกลไกจัด “พื้นที่” (meeting space) ให้คนมาพบปะกัน นำไปสู่ความร่วมมือทำงานที่เป็น ประโยชน์ต่อประเทศไทย โดยมองประโยชน์ได้หลากหลายด้าน ได้แก่ (๑) การวิจัย (๒) การศึกษา ต่อของอาจารย์ นักวิชาการ หรือนักศึกษา (๓) การถ่ายทอดเทคโนโลยี (๔) การฝึกอบรมระยะสั้น (๕) การจัดทีมประเมินโครงการวิชาการหรือวิจัยใหญ่ๆ เป็นต้น

การจัดพื้นที่หรือเวทีให้คนมาพบกันเพื่อร่วมมือกันทำงานเพื่อประโยชน์ของประเทศไทยนี้ ย่อมมีค่าใช้จ่าย และหากจัดได้ไม่ดีก็จะมีค่าใช้จ่ายมาก ได้ผลงานน้อย ผลงานที่ไม่ดีก็อย่างหนึ่งคือ เวลาจัดงานมีคนมาร่วมมาก จบการประชุมก็ไม่ค่อยเกิดตัวชิ้นงานจริงๆ หรือจัดงานแล้วมีแต่คนที่ ไม่เอาอ่านมาประชุม คนที่เอางานเอากลับไม่ได้รับเชิญหรือไม่ทราบข่าว เวทีนี้จะดีหรือไม่ ย่อมขึ้นอยู่กับทั้งฝ่าย ATPAC และฝ่ายไทย ซึ่งเข้าใจว่าเจ้าภาพใหญ่คือกระทรวงวิทยาศาสตร์ กับ สกอ. ที่จะทำให้เป็นเวทีพบปะของคนเอางานเอากลับ และมีวิธีการให้ในที่สุดแล้วได้เนื้องานที่มี ประโยชน์ต่อประเทศไทยจริงๆ

ที่จริงหน่วยสนับสนุนฝ่ายไทยมีหลายหน่วย ตอนที่ผมอยู่ สกอ. ก็ได้รับประโยชน์จากการ ประชุมของ ATPAC มาก โดยการประชุมช่วยให้ได้รู้จักคน แล้วเกิดการพูดคุยเจรจาจนเกิด โครงการใหญ่ๆ ที่นักวิจัยภายในประเทศไม่สามารถทำได้ ดังตัวอย่าง ๒ โครงการที่กล่าวถึงข้างต้น

นั่นคือ หากจะใช้ ATPAC ให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมไทยอย่างแท้จริง ฝ่ายไทยต้องรวมตัว กันตั้งใจท้อใหญ่ๆ ที่มีความสำคัญจริงๆ ต่อประเทศ รวบรวมนักวิชาการ/วิจัยฝ่ายไทยที่จะทำงาน ร่วมกัน รวบรวมฝ่าย “ผู้ใช้” ผลงานวิจัยมาบอกความต้องการ แล้วจึงเจรจาให้ฝ่าย ATPAC จัดทีม

เข้าร่วมมือกันทำงาน โดยน่าจะต้องแบ่งงานออกเป็นชิ้นย่อยหลายๆ ชิ้น มีหน่วยงานและบุคคลรับผิดชอบการจัดการติดตามผล และมีคณะกรรมการ steering ของโครงการที่ประชุมเป็นระยะๆ อย่างสม่ำเสมอ

โดยต้องตระหนักว่า งานวิจัยเช่นนี้ ฝ่าย “ผู้ใช้” ในประเทศไทยจะต้องลงชั้นเข้าร่วมเป็นเจ้าของโครงการด้วย และเข้าร่วมอยู่ในคณะกรรมการ steering ด้วย

ที่ผ่านมา หน่วยงานสนับสนุนการวิจัยไทยรวมตัวกันไม่ค่อยได้ อยู่ในลักษณะต่างหน่วยต่างทำ หรือมีท่าทีลึกๆ แข่งแข่งขันกันมากกว่าร่วมมือ แต่เวลานี้หน่วยงานเหล่านี้พยายามประชุมพบปะกันอย่างสม่ำเสมอ ทุกๆ ๒ เดือน เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๓ มีการประชุมครั้งที่ ๔ โดย วช. เป็นเจ้าภาพ จึงมีความหวังว่า ต่อไปฝ่ายไทยอาจรวมตัวกันคิดโจทย์ใหญ่ ที่จะท้าทายให้ ATPAC จัดทีมมาร่วมมือ ทั้งนี้ ย่อมต้องตระหนักว่า สมาชิกของ ATPAC ทุกคนต่างก็มีงานประจำของคนที่จะต้องรับผิดชอบ การออกแบบเนื้อหา และการจัดการ โครงการจึงต้องคำนึงถึงความจริงข้อนี้ให้ถึงหนัก

ข้างบนนั้น คือข้อเสนอแนะข้อที่ ๑ การจัดการความร่วมมือของฝ่ายไทย

ต่อไปนี่จะเป็นข้อเสนอแนะข้อที่ ๒ คือการประเมินผลงานของ ATPAC ที่ใช้การประเมินแนวใหม่ คือประเมินเพื่อใช้ปรับปรุงการทำงานให้โฟกัสมากขึ้น ทำงานน้อยลง แต่ได้ผลมากขึ้น นั่นคือ ให้ประเมินหาเรื่องราวความสำเร็จ และศึกษาว่าทำไมจึงเกิดผลงานความสำเร็จนั้น เพื่อนำมาสังเคราะห์เป็นแนวทางการทำงานทั้งของฝ่าย ATPAC และฝ่ายประเทศไทย

ข้อเสนอแนะข้อที่ ๓ และเป็นข้อสุดท้าย คือการจัด “พื้นที่” พบปะแบบใหม่ โดยใช้ social media เป็นเครื่องมือ ดังกล่าวแล้วว่า ATPAC เป็นสมาคม ซึ่งทำหน้าที่สำคัญคือ สร้าง “พื้นที่” เพื่อทำความรู้จักกัน ให้ได้รู้จักกันลึกซึ้งมากน้อยว่าจะคบค้าหรือร่วมมือกันทำอะไร อย่างไร มีจุดแข็งและข้อจำกัดอย่างไร และที่ผ่านมา ใช้ “พื้นที่” จริง ในการพบปะ คือใช้การประชุมในต่างประเทศ และในประเทศไทย การประชุมแบบที่ใช้กันอยู่ ๒๐ กว่าปีแล้ว ก็ยังมีความจำเป็น และควรทำต่อไป โดยปรับให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น แต่ควรสร้าง “พื้นที่เสมือน” สำหรับการพบปะ หรือค้นหาตัวคนที่ต้องการ ก็ใช้ social media ซึ่งในขณะนี้ที่เด่นที่สุดคือ Facebook ตามประสบการณ์เล็กน้อย

ของผม คิดว่ากลไกนี้นอกจากจะช่วยสร้าง ATPAC Community หรือเครือข่ายเพื่อน ATPAC บน cyber space แล้ว ยังจะทำหน้าที่เป็น community memory ที่จะบันทึกเรื่องราวความสำเร็จและกลไกหรือปัจจัยที่ทำให้เกิดความสำเร็จนั้น โดยจะต้องมีการวางแผนและจัดการเครือข่ายเพื่อชักชวนและสร้างความตึกักในการลงบันทึกเรื่องราวใน Facebook ของสมาชิกแต่ละคน เรื่องนี้มีรายละเอียดมากและไม่มีสูตรตายตัว ต้องคุยกันจึงจะได้แนวทางปฏิบัติที่ชัดเจน

ผมเขียนข้อความนี้จากความทรงจำ โดยที่ความทรงจำของผมไม่ผิดนัก จึงอาจมีข้อผิดพลาดที่ต้องขออภัย และขอบันทึกไว้ว่า ATPAC ได้ให้ความทรงจำดีๆ แก่ผมมาก ในท่ามกลางการทำงานที่มีทั้งความสำเร็จและไม่สำเร็จ ผมเชื่อว่าการก่อตั้ง ATPAC ขึ้นมา ได้ก่อคุณูปการแก่สังคมไทยอย่างใหญ่หลวง เป็นที่น่าชื่นชมและแสดงความยินดีต่อคณะผู้ก่อตั้ง และผู้ร่วมกันดำเนินการตั้งแต่ต้นจนปัจจุบัน ในส่วนตัวของผม การมี ATPAC ทำให้ผมได้รู้จักคุ้นเคยและเรียนรู้ตัวอย่างความดี ความรักชาติบ้านเมือง รักสถาบันเก่า และความสามารถของสมาชิก ATPAC หลายท่าน ทั้งที่กล่าวนามไปแล้ว และที่ผมอยากเอ่ยนามอีก ๓ ท่าน ท่านแรกคือ ศ. ดร. วีระ จันทร์คง แห่ง Case Western Reserve University เป็นผู้ที่ผมประทับใจในน้ำใจอย่างยิ่ง ท่านที่ ๒ คือ ศ. ดร. นงนุช อินปันบุตร แห่ง Ohio State University เป็นสตรีที่มีพลังขับเคลื่อนในการทำงาน และท่านสุดท้าย อยู่ฝ่ายเมืองไทย ที่เราจะไม่เอ่ยนามไม่ได้ คือ รศ. ดร. กำจัด มงคลกุล ที่ทำงานแบบอยู่เบื้องหลังเสมอ แต่เอาใจใส่ยุทธศาสตร์ให้เกิดผลงานแท้จริงอยู่ตลอดเวลา ผมขอเทิดทูนท่านเหล่านี้ด้วยความรักและเคารพในคุณงามความดีของท่าน โดยผมขออภัยผู้คุ้นเคยอีกหลายท่านที่ไม่ได้เอ่ยนาม เพราะจะทำให้ข้อเขียนนี้ยาวเกินไป

ในสายตาของผม ๒๐ ปี ของ ATPAC ได้ก่อคุณูปการคือ social learning ในการทำงานวิชาการที่มีคุณภาพ และก่อผลดีต่อประเทศไทยอย่างมากมาน่าภาคภูมิใจ หวังว่า ๒๐ ปีข้างหน้า ATPAC จะมีวิธีทำงานที่มีผลกระทบต่อสังคมมากกว่า ๒ เท่าของ ๒๐ ปีแรก โดยใช้วิธีทำงานแบบใหม่ๆ ที่พัฒนาการทางเทคโนโลยีและพัฒนาการทางสังคมเอื้อโอกาส

ATPAC'S New Challenge

By Chaleo Souvannakitti*

เมื่อกลางเดือนสิงหาคม ปี พ.ศ. 2534 20 ปีมาแล้วผมได้รับเชิญให้ไปร่วมประชุมกับคนไทยซึ่งประกอบอาชีพในอเมริกา และได้ทราบว่า เป็นการประชุมใหญ่ครั้งแรกของ Association of Thai Professionals In America and Canada ในเมืองไทยตามโครงการ Reverse Brain Drain program (RBD) ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การประชุมครั้งนี้เขาได้จัดทำagenda ไว้เรียบร้อยรวมทั้งได้กำหนดตัวผู้พูดไว้ครบถ้วน แต่บังเอิญก่อนมีการประชุมผมได้มีโอกาสรู้จักกับค็อกเตอร์หนุ่มท่าทาง bright และ energetic และได้สนทนากันถูกคอ ทราบภายหลังว่าท่านผู้นี้คือ Dr. Methi Wecharatana ซึ่งเป็น President, Co-founder ของ ATPAC ด้วย Dr. Methi ได้ออกปากชักชวนผมให้มาเข้าร่วมประชุมด้วยและบอกว่าขอให้ผมพูดเกี่ยวกับเรื่อง RBD Program บ้าง เพราะทราบว่าผมมีความสนใจเรื่องนี้อยู่เนื่องจากเพิ่งได้ร่วมทีมของ ESCAP/UN ไปดูงานที่เกาหลีได้มาหยก ๆ

ความจริงนั้นคณะ ESCAP/UN มีแผนที่จะไปศึกษาดูงานยังหน่วยงานวิจัยแห่งหนึ่งของรัฐบาลเกาหลีภายใต้ RBD program แต่เข้าร่วมช่วงนั้นเจ้าหน้าที่สถาบันที่เจ็ดหน้าซูลาของเกาหลีแห่งนี้เกิด strike กันขึ้น สิ่งที่ผมได้รับทราบกิจกรรมของงานหน่วยนี้ก็คือเพียงได้สนทนากับพนักงานบางคนและได้อ่านเอกสารต่าง ๆ มากมายที่เกี่ยวกับ RBD ในประเทศต่าง ๆ ทางทวีปเอเชียและอย่างน้อยก็ได้จุดประกายความคิดผมในการเรียนรู้ประโยชน์ของประเทศที่กำลังพัฒนาจะได้รับจาก RBD ฉะนั้นเมื่อ Dr. Methi ออกปากชวนผมจึงมีความยินดีอย่างมากที่จะได้มาแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ค่อยชดในทางปฏิบัติของ RBD program ในประเทศไทย

เมื่อผมเข้ามาประชุมก็ได้รับแจก Agenda แต่ไม่มีรายการให้ผมพูดในตอนใดทั้งนี้เป็นเพราะขาดการประสานงานระหว่างคณะ ATPAC ที่มาจากอเมริกาและคณะผู้ดำเนินการ RBD ในประเทศไทย การประชุมเริ่มไปพักหนึ่งมีผู้พูดตาม agenda ผ่านไปคนสองคนและปรากฏว่าผู้พูดคนถัดไปยังไม่มา ใครไม่ทราบทางคณะ ATPAC ก็เชิญให้ผมมี comment บ้างเป็นการสลับฉาก ผมก็ไม่รีรอเดินไปที่ podium ทันที ทำท่าเป็น speaker เต็มตัว ขณะเดินผ่านหัวหน้าผู้ประสานงานทางเมืองไทยเขากระซิบบอกผมว่าที่นั่งพูด

ที่โต๊ะก็ได้ไม่ต้องใช้ microphone ที่ podium เหมือนอย่าง speaker รับเชิญทางการคนอื่น แต่ผมทำไม่ได้
ซินเสียพร้อมกับรู้สึกว่าคุณ discriminate จากผู้ประสานงานทางเมืองไทย บรรดาภาคนั้นในเมืองไทยผม
คุ้นเคยเสียแล้วจึงไม่รู้สึกระคายคายอะไร

เมื่อเริ่มขึ้นพูดผมได้ทักทายคณะจากอเมริกาว่าผมขอแสดงความยินดีด้วยความจริงใจว่าแต่ละคน
ประสบความสำเร็จในการทำงานมีตำแหน่งหน้าที่กันสูง ๆ ผมบอกเขาไปด้วยว่าผมจะไปเรียนอยู่ในอเมริกา
ถึงแม้เมื่อได้ MBA จากโรงเรียนมีชื่อเสียงแล้วออกหางานทำก็ได้เพียงตำแหน่ง “Bus Boy” ตามร้านอาหาร
เท่านั้น เท่านั้นก็รู้สึกว่าคุณเปิดประตู dialogue กับคณะได้ทำให้การสนทนาเป็นไปได้อย่างดีจนเกินเวลาทำ
ให้ผู้ประสานงานฝ่ายไทยชักกระตือรือร้น

ในระบอบนั้นผมกำลังเป็นหัวหน้าทีมจัดตั้งโครงการให้บริการ โทรศัพท์โดยเอกชนครั้งแรกของ
ประเทศไทย เพราะถึงขณะการประมูลทำโทรศัพท์ 2 ล้านเลขหมายในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ภายได้
บริษัทตั้งใหม่ชื่อ “CP Communications Co., LTD” (ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็น Telecom Asia และเปลี่ยนเป็น
True Corp./Plc. ในปัจจุบันนี้) เพราะฉะนั้นการพูดของผมจึงเน้นหนักไปเพียงสี่ส่วนของ RBD คือการ
รับคนไทยที่ทำงานในต่างประเทศกลับมาทำงานในประเทศไทยเป็นการปฏิบัติตามแผน RBD ที่เป็น
รูปธรรมสัมผัสง่าย

ใคร่ขอเล่าว่าบริษัทในขณะนั้นมีผู้ร่วมทุนสำคัญสัญชาติอเมริกันชื่อบริษัท Nynex (ปัจจุบันคือ
บริษัท Verizon) นอกจากจะมีผู้แทนเป็นคนอเมริกันนั่งใน Board หลายคนแล้ว COO และพนักงานอีก
หลายตำแหน่งก็เป็นคนอเมริกัน พวกเราจึงคิดกันง่าย ๆ ว่าเราน่าจะรับคนไทยที่เคยทำงานในอเมริกาและ
อยากกลับมาอยู่เมืองไทยได้เป็นอย่างดี ผมจึงได้เสนอโอกาสที่เปิดขึ้นนี้ในที่ประชุมอย่างเต็มปากเต็มคำ

ปรากฏว่ามีคนไทยที่ทำงานในอเมริกาเข้าร่วมทำงานอยู่กับบริษัทในยุคแรก ๆ หลายคน โดย
หลายคนก็ผ่านการแนะนำของ ATPAC บางคนก็ติดต่อรับมาจากแหล่งอื่น แต่เป็นเรื่องที่น่าเสียดายว่าบุคคล
เหล่านั้นไม่ค่อยประสบความสำเร็จในบริษัทเลยทั้งนี้เป็นเพราะวัฒนธรรมขององค์กรของเราต่างกันมากแม้ว่า
บริษัทของเราจะค่อนข้างเป็นสากลมากกว่าบริษัทไทยทั่ว ๆ ไปอยู่ก็ตาม เพราะฉะนั้น window ในส่วนนี้
ของ RBD ในประเทศไทยน่าจะยังไม่เปิด

แต่กิจกรรมอีกหลายอย่างที่ ATPAC จะร่วมดำเนินการได้เพื่อให้โครงการ RBD ของไทยประสบ
ผลสำเร็จเหมือนกับในประเทศอื่น ๆ เขานั้นยังมีอีกมากตามรายงานของคณะ Dr. Methi ในการประชุมที่
New Jersey Institute of Technology เมื่อ May 13, 2006

โอกาสและปัญหาในการ develop RBD program ในประเทศไทยโดยมี ATPAC เป็นตัวจักร
สำคัญยังมีอีกมากซึ่งถือเป็น Challenge ใหม่ของ ATPAC ในโอกาสที่จะเข้าสู่ Third decade นี้

เป็นที่น่ายินดีที่ ATPAC จะมีเครื่องมือสำคัญในการเผชิญกับ Challenge ใหม่ก็คือคนทำงานที่มี
ศรัทธาและทุ่มเท รุ่นใหม่ ๆ เข้ามาเพื่อไม่ให้ ATPAC Grey ไปตามเวลาโดยจะเห็นชื่อคนไทยผู้มี
ความสามารถใหม่ ๆ หลายหน้าหลายตาปรากฏชื่อขึ้น

Challenge เรื่องแรกที่ ATPAC จะต้องเผชิญคือกระตุ้นให้มี Active Counter part ในประเทศ
ไทยโดยจะต้องเป็นองค์กรถาวรมีตัวตนและมีจุดเชื่อมกับฝ่ายรัฐบาลเป็นการถาวร ต้องพยายามค้นหาบุคคล
ใหม่ในรัฐบาลเพื่อเป็น mentor ของโครงการ RBD ทั้งนี้เพื่อทำให้เกิด sustainability ในโครงการ RBD

อนึ่ง การประชาสัมพันธ์ถึงโอกาสและผลงานของ ATPAC ในประเทศไทยก็เป็นเรื่องจำเป็นเพื่อ
เรียกร้องแรงสนับสนุนจากรัฐบาลและสาธารณชน โดยทั่วไป

สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่ควรอยู่ใน agenda ที่เร่งด่วนของ ATPAC หากจะต้องการให้โครงการ RBD
ก้าวหน้าต่อไปเพื่อประโยชน์ของประเทศเป็นส่วนรวมในระยะที่ประเทศไทยกำลังมีแผนปฏิรูปประเทศอยู่
ขณะนี้

* Chaleo Souvannakitti :

- Vice Chairman, True Corp(Plc.)
- Former Co-Founding CEO, BMTA
- Former Secretary-General, Thai Chamber Commerce
- MBA. Indiana University
- Professional Certificate, New York University

บทเรียนจากโครงการ 1 ล้านบาทถึงแผนงาน 160 ล้านบาท

ดร. ธวัช วิรัตน์พิงศ์

ในเส้นทางอาชีพการทำงานเพื่อประเทศในช่วงเกือบ 20 ปีที่ผ่านมา มีโอกาสทำโครงการตั้งแต่ขนาดเล็กจนถึงแผนงานขนาดใหญ่ ได้รับประสบการณ์หลากหลาย มีทั้งหนทางที่ราบรื่นและขรุขระ มีทั้งความสำเร็จและผิดหวัง มีทั้งผู้นิยมและคนเข้าใจผิด ทั้งนี้ทั้งนั้นเป็นธรรมดาของโลก ไม่ทำให้ความมุ่งมั่นสั่นคลอน กลับเป็นบทเรียนที่อยากเล่าสู่กันฟังดังนี้

โครงการแรก – ยากและใช้เวลาเตรียมการมากที่สุด

ตอนต้นปี 1993 คุณชลธิณี ดร.เมธิ และผมนั่งคุยกันเองว่าประชุมที่เมืองไทย 2 หนแล้วยังไม่มีผลงานอะไรเลย ดร.เมธิรู้สึกจะร้อนใจกว่าใครและขอร้องให้ผมช่วยหาโครงการทำกับเมืองไทยให้ได้สักโครงการ ผมรีบปากไปโดยมีแผนที่จะเสนอโครงการต่อมูลนิธิวิจัยสารสนเทศที่มี ดร.สันต์ ไรจนสุนทร เป็นประธาน ผมตัดสินใจเลือก “โครงการศึกษาทางสมุทรศาสตร์จากดาวเทียม TOPEX/POSEIDON” และใช้เวลาเตรียมการอยู่นานเพื่อให้แน่ใจว่าต้องได้รับการอนุมัติ โดยมีสิ่งพิเศษเพิ่มมาคือ นำ End User จากกองทัพเรือและกรมอุตุฯมาร่วมทีมด้วย และในวันที่ไปเสนอโครงการขอเงินจาก Board ของมูลนิธิฯ ผมนำ End User และทีมงานเข้าไปด้วย ดร.เมธิและคุณชลธิณีก็ไปนั่งคอยให้กำลังใจด้วย คิดว่าผมเสนอดีพอสมควร ทาง Board ซึ่งประกอบด้วยผู้บริหารระดับสูงของธนาคารและบริษัทชั้นนำต่างๆของประเทศ ชอบโครงการที่เสนอและแนวทางการทำงาน สรุปว่าได้รับอนุมัติในวันนั้นเกือบ 1 ล้านบาทต่อปี โครงการได้ผลตามเป้าหมายและผมทำโครงการนั้นต่อเนื่องกันเป็นเวลา 5 ปี ได้รู้จักและสนิมสนมกับท่านดร.สันต์นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาและก็ยังทำงานร่วมกันอยู่จนทุกวันนี้

โครงการที่สอง - 12 ล้าน เป็นเรื่องบังเอิญได้มา ทำแล้ว แต่ขอยกเลิกกลางคันเพราะไม่ได้ดั่งใจ

ได้รับแจ้งว่า รมช.กระทรวงวิทย์ฯ คุณหมอปริชา มุสิกกุล และคณะจะมาเยี่ยมที่ JPL ผมรีบปากที่จะให้การต้อนรับและไม่ได้คิดอะไรเป็นพิเศษ หลายวันต่อมาคิดขึ้นมาได้ว่าท่านรมช.และท่านรองผอ.สำนักงานฯ มาถึงที่ น่าจะลองเสนอโครงการดู ก็เลยเสนอโครงการ Earth Observation System เนื่องจากตอนนั้น NASA ลงทุนร่วมกับยุโรปและญี่ปุ่นส่งดาวเทียมสำรวจโลกหลายสิบดวงในระยะ 20 ปี และมีข้อมูลฟรีมากมาย มหาศาล ผมเสนอโครงการ 5 ปี 12 ล้านบาท เพื่อให้อาจารย์ที่ทำงานทาง Remote Sensing ตามมหาวิทยาลัยต่างๆในไทยเสนอโครงการเพื่อนำข้อมูลฟรีเหล่านี้มาใช้ประโยชน์ รวบรวมเรื่องให้สั้น ท่านรมช.เห็นด้วยและอนุมัติ เมื่อท่านมาได้ปีกว่า ๆ ผมถึงรู้แน่ๆผลงานไม่ได้เอาไปใช้ประโยชน์ให้เต็มที่อย่างที่ผมตั้งเป้าหมายไว้ ผมเลยตัดสินใจยกเลิกโครงการในปีที่ 2 และคืนเงินที่เหลือ แม้ว่าจะได้รับเรียกให้ไปทำต่อผมก็ไม่ไปทำ ส่วนคุณหมอปริชา ก็ยังคงติดต่อกันอยู่จนทุกวันนี้

อ่านถึงตรงนี้ บางคนคงเข้าใจผิดว่าการขอโครงการทำที่เมืองไทยไม่น่ายาก จริง ๆ แล้วยากมาก มีหลายโครงการที่ผมเสนอแล้วไม่ได้รับการอนุมัติ เช่น โครงการ Telemedicine (ทราบภายหลังว่าเมืองไทยเอาไปทำเอง) โครงการ Monitor สิ่งแวดล้อมและ Oil Spill ในอ่าวไทย (เกือบได้ แต่เกิดการปฏิวัติในไทยก่อน เลยล้มเลิกไป) และ โครงการวางทุ่นเตือน Tsunami ฟริจารัฐบาลอเมริกัน เป็นต้น

โครงการที่ 3 - ได้มา แต่ไม่ได้ร่วมงานด้วย และโครงการจบโดยไม่มีอะไร

ช่วงนั้นกำลังคิดที่จะทำ Mission Oriented Project ขนาดใหญ่ที่ให้ผลต่อเศรษฐกิจของประเทศ โครงการทาง ด้านวิศวกรรมมีปัญหาเพราะอาจารย์ไม่ค่อยพร้อม ผมจึงหันมาสนใจทางด้านยา ตอนนั้นดร.เมธิซึ่งเป็นนายกสมาคม ATPAC ก็ให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี มีการประชุมกับกลุ่มเภสัชของ ATPAC หลายครั้ง ท้ายสุดผมเป็นคนนำเสนอ โครงการต่อ Board ของ RBD สรุปว่าจะขอเงินทำ FS ก่อน แล้วจึงค่อยเอาผลไปขอเงินทำโครงการใหญ่จากรัฐบาล ที่มีปัญหาก็คือ ใครจะเป็นหัวหน้าโครงการและเรื่องวิธีการทำงาน ผมยืนยันว่าต้องทำตามวิธีที่ผมเสนอไปและผมต้องเป็นหัวหน้าโครงการ สรุปทาง RBD ให้งบมา 500,000 บาทเพื่อทำ FS โดยให้ผมเป็น Co-leader กับอาจารย์ทางเมืองไทย ผมและ ทีมเภสัชของ ATPAC พิจารณาแล้วเห็นว่ารูปนี้คงทำงานลำบาก เลยถอยออกมา แต่พร้อมให้การสนับสนุนเท่าที่ทำได้ และไม่เคยขอเบิกเงินค่าใช้จ่ายเลยแม้แต่บาทเดียว สุดท้ายทราบมาว่าโครงการจบลงโดย ไม่มีการรายงานผล

โครงการที่ 4 – เริ่มเห็นแสงไฟที่ปลายอุโมงค์

ตอนนั้นรู้สึกเซ็งอยู่หลายเดือน ล้ม 2 โครงการติดต่อกัน ฐู่ ๆ ได้รับแจ้งว่าคุณสมศักดิ์ เทพสุทิน และคุณสมิต ธรรมสโรช จะมาเยือน JPL ผมก็ให้การต้อนรับ ไปเฝ้ามาเฝ้าไม่ได้ ปรากฏว่าทะเลาะกันไปรับงานมา 2 ชิ้น คือ ช่วยเขียน Spec ของ Supercomputer ของกรมอุตุฯ (ผม ไม่ได้รับเงินแม้แต่บาทเดียว) และอีกชิ้นที่สำคัญมากคือ คุณสมิตบอกผมว่า เมืองไทยต้องการวิธีที่พยากรณ์ความสูงของคลื่น ผมตอบรับเพราะรู้ทันทีว่าสิ่งนี้สำคัญ ทำให้รู้สึกกระปรี้กระเปร่าขึ้นมาอีก หลังจากได้ศึกษาและติดต่อกับผู้เชี่ยวชาญที่ NOAA และ Naval Post Graduate School แล้ว ก็เชื่อมั่นว่าทำได้แต่ไม่่ง่าย และต้องขอบคุณ ATPAC ด้วยที่ช่วยเหลือออกค่าใช้จ่ายในการเดินทางเพื่อศึกษาโครงการ พอบินไปบอกให้ทางกรมอุตุฯ ทราบก็ต้องหงายท้องออกมา เพราะทางกรมอุตุฯ ได้เสนอโครงการไปที่สำนักงานฯ แล้วในราคา 75 ล้านบาท ผมมาคำนวณดู ใช้เงินแค่ 25 ล้านบาทก็ทำได้ และได้ของมากกว่าด้วย เลยตัดสินใจเดินหน้าต่อ โดยไปเสนอโครงการต่อท่านดร.กำจัดที่สกว. ท่านก็สนใจและมีการแจ้งให้ทางสำนักงานฯ ทราบ (ทราบภายหลังว่าสำนักงานฯ ได้ระงับโครงการงบ 75 ล้านของกรมอุตุฯ) ผมใช้เวลาเกือบ 10 เดือนในการเขียนโครงการ จัดทีมงานทั้งทางเมืองไทยและในอเมริกา และรอการอนุมัติจากสกว. ท้ายสุด Board ของสกว.อนุมัติให้ดำเนินการได้ ดำเนินงาน 3 ปี สำเร็จได้ผลดี และได้นำไปใช้งานจริงที่กรมอุตุฯ และกรมอุทกศาสตร์ นอกจากนี้ยังมีโครงการต่อเนื่องเรื่อง Search and Rescue กับสกว.อีกซึ่งยังได้รับคัดเลือกเป็นโครงการวิจัยยอดเยี่ยม 1 ใน 10 โครงการของกระทรวงกลาโหมอีกด้วย

โครงการหลังสุด (แต่ไม่ใช่สุดท้าย) – ถนนเปิดกว้างให้วิ่ง แต่แสนจะขรุขระและคดเคี้ยว

เรื่องนี้ยาว เล่ากันทั้งวันก็ไม่จบ จึงขอเล่าสั้น ๆ ดังนี้ ราวต้นปี 2004 ท่านดร.สันศักดิ์ ซึ่งเป็นประธาน Board ของสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) ได้โทรมาหาผม บอกว่าทางวช.ได้รับงบประมาณให้ทำวิจัยแบบบูรณาการ โดยมีท่านดร.ชัยอนันต์เป็นประธาน ถ้าผมมีโครงการอะไรดีก็ให้เสนอเข้าไป ผมจึงเลือกโครงการยา (เจ้าเก่า) ที่อยากทำให้สำเร็จ และบิน (โดยเงินส่วนตัว) ไปเสนอแผนงานคือ Board ผมเสนอเป็นแผนงานใหญ่แบบครบวงจรที่ประกอบด้วย Market Research เลือกโครงการ ทำวิจัย ทำ Prototype ทำ Clinical Trial จัดทะเบียน ทำการผลิต และทำการตลาด โดยจุดประสงค์ใหญ่คือการทำวิจัยเพื่อให้เกิดเป็นผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาด และแบ่งผลประโยชน์ให้นักวิจัยและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทาง Board เห็นด้วยให้งบประมาณทำร่างแผนงาน ผมจัดทีมทำงาน 12 ท่าน บวกกับฝ่ายธุรการของวช.มาช่วย มีคนเสนอโครงการเข้ามา 216 โครงการ เลือกเหลือ 40 โครงการ ร่างรายละเอียดของแผนงานทางด้านยาเสร็จภายใน 6 เดือน จากนั้นของบ 300 ล้านบาทเพื่อดำเนินงานในเวลา 3 ปี (ภายหลังถูกตัดงบเหลือประมาณ 160 ล้าน) โดยแบ่งออกเป็น 2 แผนงานย่อย คือแผนงานทางด้านยา เคมีภัณฑ์ที่ใช้ในคนและสัตว์ มี น.เชียงใหม่เป็นผู้เซ็นสัญญา และแผนงานด้านวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์ มีจุฬาฯ เป็นผู้เซ็นสัญญา ส่วนผมเป็นหัวหน้าทีมบริหารทั้งสองแผนงาน สำหรับการเบิกจ่ายเงินให้โครงการต่าง ๆ นั้น มหาวิทยาลัยทั้งสองเป็นผู้จัดการ ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีเพราะเป็นการแก้ปัญหาเรื่องข้อผิดพลาดในการใช้เงินตามระเบียบราชการ ตอนนั้นนั้นคิดเหมือนกันว่าจะสามารถให้เงินสนับสนุนงานของ ATPAC ได้หรือไม่ แต่ก็ไม่สามารถทำได้เพราะผิดระเบียบการใช้เงินโครงการ

ปัญหาเริ่มหลังจากทำงานมาได้หลายเดือน เรื่องคือมีการเปลี่ยนเลขา วช.ตามวาระ ผู้บริหารคนใหม่ได้เปลี่ยน แปลงการดำเนินงานหลายอย่าง ซึ่งส่งผลให้การจ่ายเงินล่าช้าเป็นปี ทำให้งานหยุดชะงัก นักศึกษาปริญญาโท-เอก ต้องย้ายออก ลูกจ้างถูกพักงาน ผลกระทบต่อชาวไร่ สัตว์ทดลอง ฯลฯ แผนงานของคนอื่นต้องล้มเลิกไป ส่วนแผนงานของผมยืนยันจะทำงานต่อไปโดยมีการเจรจากับผู้บริหารของ วช.หลายครั้ง มีการออกข่าวและลงบทความประทุ้งทางหนังสือพิมพ์ มีการส่งหนังสือขอความเป็นธรรมต่อท่านรองนายกฯ และท่าน ได้กรุณาเป็นประธาน ไกล่เกลี่ยเรื่องที่ทำเนียบรัฐบาล 2 ครั้ง ในที่สุดเริ่มมีการปล่อยเงินออกมา

ผ่านมา 6 ปีแล้ว พวกเราทีมงานบริหารยังเกาะกลุ่มทำงานกันอย่างเหนียวแน่น (แม้ทาง วช.จะหยุดให้เงินมานานแล้ว) เพราะยังมีงานต่อยอดที่ต้องทำอีกพอควร สรุปผลงานเฉพาะแผนงานทางด้านยา คือ (ส่วนแผนงานด้านวัสดุไม่มีข้อมูลเพราะช่วงหลังจุฬาฯ รับผิดชอบหมด) มีผลิตภัณฑ์ออกจำหน่าย 8 ผลิตภัณฑ์ และที่กำลังจะออกจำหน่ายอีก 1 ผลิตภัณฑ์ มีการจดสิทธิบัตร 6 ผลิตภัณฑ์ จัดทะเบียน 3 ผลิตภัณฑ์ มีผลิตภัณฑ์ต้นแบบ 22 ผลิตภัณฑ์ ได้ผลิตนักศึกษาปริญญาโทร่วมวิจัย 22 คน ปริญญาเอก 6 คน มี Publication ในประเทศ 18 ฉบับ และ ต่างประเทศ 25ฉบับ มี Presentation ในประเทศ 24 ครั้ง และ ต่างประเทศ 9 ครั้ง

จากการทำงานวิจัยพัฒนานักวิชาการในประเทศไทยมากกว่า 15 ปี เป็นเครื่องพิสูจน์แน่ชัดว่า
นักวิชาการไทยมีขีดความสามารถสูง หากมีการบริหารจัดการที่ดี มีการ mobilize workforce ทั้ง
ภายในประเทศและต่างประเทศ และให้การสนับสนุนที่ถูกต้อง ทั้งในด้านงบประมาณและนโยบาย ประเทศ
ไทยจะเจริญทางด้านเศรษฐกิจและวิชาการ ไม่แพ้เกาหลีหรือไต้หวันแบบห่างไกลเหมือนที่เป็นอยู่

Over a Decade of Effort with ATPAC...Perspective from a Computer Scientist

Professor Dr. Rattikorn (Boonyavatana) Hewett*

When I was asked to write an article to commemorate the 20th anniversary of ATPAC, I was uncertain about what to write and whether I should write at all. My involvement with ATPAC started in 1996, but in spite of all my time and effort, I fail to see that my work has had a significant impact on Thailand's economy. I have given numerous lectures and seminars in Thailand, but none of them has produced all the results that I would like to see. Nevertheless, I keep trying to contribute to ATPAC in whatever small way that I can. I won't try to list all of my ATPAC activities over the years. It might be impressive to some people, but personally I think it would be boring. Instead, I would rather use this space to reflect on why I do what I do with ATPAC and to voice some opinions on subjects that are relevant to Thailand's future and are also close to my heart – research and education. In particular, I want to say a few words about research in computer science and about some of the pitfalls to be avoided in evaluating research universities.

"Management is doing things right; leadership is doing the right things." – Peter F. Drucker.

As a professor of computer science, it is natural for me to try to help Thailand develop research and education in computer science. But ATPAC members also take roles as strategic thinkers and facilitators to define and support ATPAC's missions. Leading the Information Technology (IT) team of ATPAC has forced me to learn many new things in order to provide appropriate advice and to facilitate collaboration. ATPAC has given me the opportunity to learn about the global economy, entrepreneurship, government and policy making, and to acquire skills that are rare in the academic world. I have gained a lot by observing the many ATPAC members who have shown outstanding leadership and people skills. However, we can never be sure that our actions will succeed. So in the end, what really *counts* most to me in working with ATPAC is feeling that it is the right thing to do.

"Not everything that counts can be counted, and not everything that can be counted counts." – Albert Einstein.

Education, and especially higher education, is no longer a luxury but is now the essence of social and economic development. As knowledge becomes an increasingly important input to the world economy, the quality of the new knowledge created within a country is critical to its national competitiveness. Because investment in the production of new knowledge is likely to yield higher economic returns than investment in physical equipment, the need to build competitive research universities has become an important goal for many countries, including Thailand. But education is expensive. Building research universities requires governmental funds and funding mechanisms to support research activities. How to assess the effectiveness of research funds is an important emerging problem. Unfortunately, this problem is often addressed by using only *the number of*

research publications as the measure of success for research universities. While this number is informative, it is hardly sufficient. It is widely accepted that today there is *always* some way to publish a paper. This is where counting something that can be counted does not always count, because ignoring quality gives an incomplete picture that leads to a misleading conclusion. It is also widely accepted that using research expenditures alone as a success measure is also inadequate. So what does really count for a university to be considered a real research university? Historically, the term "research university" originated with the Carnegie foundation, which used the term to inspire the creation of an "intellectual community" that is not simply a pleasant place for intellectual work but also an efficient engine of knowledge production. Such communities have common characteristics and a shared purpose. They are diverse and multigenerational, flexible and forgiving, and finally, respectful and generous. Building research universities is a *process* of building intellectual communities. Without such communities, research capacities are likely to diminish in the future,

especially if research funds run out. Thus, to properly assess a research university requires an examination of its overall mission and strategic actions as well as factors contributing to the establishment of an intellectual community (e.g., faculty/student qualifications and accomplishments, governance, administration and research infrastructure). Accurate assessment will help prevent wasteful expenses.

"Basic research is like shooting an arrow into the air and, where it lands, painting a target." – Homer Adkins.

As Thailand strives to promote science and technology, a question deserves some thought is whether basic research should be supported. Basic research refers to research that is fundamental and driven by curiosity and a quest for knowledge as opposed to applied research, which aims at solving a practical problem. Applied research has become the focus of many researchers in recent years because it provides solid benefits in the short-term. However, it is widely accepted that basic research is more likely to produce high impact innovation. Modern computers would not exist if basic research on transistors had not been done. Basic research in computer communications at CERN led to the Internet and IT that has revolutionized how we work, live and conduct our business.

Isaac Asimov said "The most exciting phrase to hear in science, the one that heralds the most discoveries, is not 'Eureka!', but 'That's funny'". In other words, in the long run, the solution to a practical problem is less significant than the discovery of a phenomenon that surprises us. But unfortunately today, research is often viewed as a means to produce opportunities for entrepreneurs rather than the advancement of knowledge. For Thailand (or any country) to have future innovation, a well-balanced support for both basic and applied research and education in science and engineering must be provided.

I would like to end this article with a few words about research in my field. Computer science is recognized as the foundation for many technologies that have had profound impacts on the economy, health and security. These technologies not only fit the current w^3 (work, wealth, well-being) strategic goal of Thailand but also demand relatively low investment cost. Research in computing and computer science is responsible for the creation and use of information technology, bioinformatics, GPS (global positioning systems), medical imagery and smart sensors. In the near future, Thailand should consider investing in research on relatively young, promising, high payoff technologies such as cloud and multi-core computing. Behind many of today's novel applications lies Artificial Intelligence (AI) technology. AI systems are everywhere, but we do not notice them. They are in cars adjusting controls for the fuel injection systems. They schedule airport gates so that airplanes can land. They are in Microsoft software trying to assist users in tasks such as text processing and letter writing. They help detect credit card fraud and understand speech when queries are made over the telephone. AI is not dead but is very much alive. Since the most innovative research in AI is done in the U.S. (not Japan), ATPAC can be very useful to Thailand. If executed correctly, I firmly believe that AI is one of the key basic research areas that can potentially yield a high economic return on investment to Thailand. I am not alone in this belief.

"If you invent a breakthrough in artificial intelligence, so machines can learn, that is worth 10 Microsofts." – Bill Gates.

* Rattikorn (Boonyavatana) Hewett is a professor in the department of Computer Science, Texas Tech University. She received a postdoctoral training in AI at Stanford University (1986-1990) and an NSF research initiation award in 1994.

ประสบการณ์ทำงานกับ ATPAC และหน่วยงานในประเทศไทย

ดร.อาจณรงค์ ฐานสัน โคโย

Research Scientist and Chief, Electromagnetics Division, Consumer
and Clinical Radiation Protection Bureau, Health Canada

ผมเป็นนักวิชาชีพไทยในประเทศแคนาดาคนหนึ่งที่จะช่วยหน่วยงานในประเทศไทยทำกิจกรรมทางวิชาการ ในสาขาที่มีความสนใจร่วมกันได้บ้างเท่าที่เวลาและโอกาสจะอำนวย ในฐานะที่เป็นคนไทย ผมก็ได้อยู่เสมอว่าการช่วยแผ่นดินเมื่อนั้นถือเป็นสิ่งที่พวกเราชาวไทยพึงกระทำ และคนไทยไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนในโลกก็สามารถช่วยเหลือประเทศไทยได้

เมื่อมีการตั้งสมาคมนักวิชาชีพไทยในอเมริกาและแคนาดา (ATPAC) ผมได้รับการทาบทามให้ดำรงตำแหน่งอุปนายกสมาคมดูแลเขตพื้นที่แคนาดา ในช่วงที่ดำรงตำแหน่ง (ก.พ. 2535 – ธ.ค. 2537) ผมได้ชักชวนนักวิชาชีพไทยโดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในแคนาดา ให้สมัครเป็นสมาชิก ATPAC และเข้าร่วมโครงการสมองไหลกลับ (Reverse Brain Drain Project) บุคคลที่ผมชักชวนก็ได้ให้ความร่วมมือเป็นส่วนใหญ่ หลายท่านมองเห็นร่วมกันว่า การเข้าร่วมงานกับ ATPAC เป็นช่องทางที่จะช่วยเหลือประเทศไทยได้เป็นอย่างดี ในช่วง 12 ปีแรกที่ผมเกี่ยวข้องกับ ATPAC ผมได้รับใช้สมาคมฯ ในตำแหน่งบริหารหลายตำแหน่ง และเป็นประธานจัดการประชุมเชิงปฏิบัติการ 2 ครั้ง ซึ่งทำให้ผมได้เรียนรู้การดำเนินงานโครงการต่างๆ ที่สมาชิก ATPAC ทำกับหน่วยงานในประเทศไทย และนำเอาวิธีการและแนวความคิดมาคิดแปลงใช้กับโครงการที่ผมเกี่ยวข้อง นอกจากนี้การเข้าร่วมประชุมวิชาการที่จัดโดยหน่วยงานของรัฐ ที่กรุงเทพฯ ทำให้ผมได้รู้จักข้าราชการ และนักวิชาชีพไทยมากขึ้นเป็นลำดับ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการทำงานของผม

ต่อไปนี้เป็นข้อสรุปว่าผมได้ทำอะไรบ้างในช่วง 17 ปีที่ผ่านมา ส่วนรายละเอียด ข้อคิดเห็นและประโยชน์ของโครงการนั้น ผมได้วานให้ผู้ประสานงานฝ่ายไทยได้เขียนเป็นบทความเสริมลงในเอกสารเล่มนี้ด้วย

1. บันทึกความเข้าใจเรื่องความร่วมมือทางวิชาการระหว่างกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม (ชื่อในขณะนั้น) กับ Health Canada ร่างขึ้น เมื่อเดือน กันยายน 2538 ได้รับ

ความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรี เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2539 และได้มีการลงนามเมื่อวันที่ 30 เมษายน 2540 ที่กรุงออตตาวา ประเทศแคนาดา ผู้ลงนามฝ่ายไทยคือ ท่านเลขาธิการ พปส. (คุณเกรียงศักดิ์ ภัทราคม) สารระสำคัญของบันทึกความเข้าใจก็คือ Health Canada จะช่วยฝ่ายไทยพัฒนาโครงการป้องกันรังสีชนิดไม่แตกตัว (non-ionizing radiation protection)

2. การจัดตั้งห้องปฏิบัติการทดสอบอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ (2537-2543) วัตถุประสงค์ของโครงการนี้ก็คือ การถ่ายทอดความรู้ด้านความสอดคล้องในเชิงแม่เหล็กไฟฟ้า (Electromagnetic Compatibility หรือเรียกโดยย่อว่า EMC) และช่วย NECTEC และสถาบันไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์จัดตั้งห้องปฏิบัติการทดสอบอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ตามมาตรฐาน EMC กิจกรรมที่ทำมีทั้งการสัมมนาให้ความรู้แก่ผู้สนใจและนำผู้เชี่ยวชาญจากสหรัฐอเมริกามาช่วยปรับปรุงห้องปฏิบัติการทดสอบจนได้รับการยอมรับจากสถาบันในต่างประเทศและเปิดให้บริการแก่ผู้ประกอบการ

3. การสอน ผมและ ดร.วิเชษฐ อึ้งวิเชียร ได้สอนวิชา EMC ซึ่งเป็นวิชาเลือกในระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 ที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยขอนแก่น เมื่อปี พ.ศ. 2540 และ 2541 ตามลำดับ การสอนก็เป็นแบบเข้มข้น และเร่งรัด เพราะจำกัดที่เวลาของผู้สอน มีนักศึกษาสนใจเข้าฟังการบรรยายกันมากเพราะเป็นวิชาใหม่ ปลายปี 2542 ผมได้รับเชิญให้ไปบรรยาย 2 วันเรื่องการป้องกันรังสีชนิดที่ไม่ไอออนไนซ์ ที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ การบรรยายในครั้งนั้น เป็นส่วนหนึ่งของวิชา ฟิสิกส์สุขภาพในระดับปริญญาตรี

4. การจัดหาสถานที่ดูงาน ผมได้ทำหน้าที่ประสานงานหาสถานที่ดูงานให้แก่เจ้าหน้าที่ไทย เริ่มจากเป็นเจ้าภาพต้อนรับผู้อำนวยการกองสุขภาพ พปส. (คุณพูลสุข พงษ์พัฒน์) ที่ไปดูงานที่ Health Canada เมื่อเดือนกันยายน 2538 จากนั้นผมมีส่วนร่วมในการติดต่อและพาคณะจากศูนย์ทดสอบ PTEC (ส่วนหนึ่งของ NECTEC) และ ส.ม.อ. ดูงานทางด้าน EMC ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศแคนาดา เมื่อเดือนพฤษภาคม 2540 นอกจากนี้ผมยังได้ติดต่อประสานงาน และพาคณะข้าราชการระดับสูงของ สธ. นำโดย น.พ. ไพจิตร วราชิด อธิบดีกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ (ตำแหน่งขณะนั้น) ดูงานที่ประเทศแคนาดาด้านการป้องกันรังสี เครื่องมือแพทย์ และ ความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์และอาหาร และพบปะหารือข้าราชการกันเจ้าหน้าที่ระดับสูงของ Health Canada เมื่อเดือนกันยายน 2550

5. การฝึกอบรมบุคลากรระยะสั้น ผมได้นำทีมงานจากประเทศแคนาดาเข้ามาจัดฝึกอบรม ให้กับนักวิชาชีพในประเทศไทย ตามความต้องการของหน่วยงานในประเทศไทย ดังนี้คือ

5.1 การสัมมนาและฝึกอบรมภาคปฏิบัติ เรื่องการตรวจสอบเครื่องเอกซเรย์ และการวัดสนามแม่เหล็กไฟฟ้า ให้แก่นักวิทยาศาสตร์ กระทรวงสาธารณสุข ที่โรงแรมรามาร์คเร็น กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 9-13 กรกฎาคม 2544 โดยกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์เป็นเจ้าภาพ และสำนักงานโครงการสมองไหลกลับของ NSTDA เป็นผู้ให้ทุนสนับสนุน

5.2 การสัมมนาและฝึกอบรมภาคปฏิบัติในหัวข้อเรื่อง Electromagnetic Fields and Health: A Canadian Perspective on Exposure Assessment ให้แก่นักวิทยาศาสตร์กระทรวงสาธารณสุข และผู้สนใจจากหน่วยงานอื่น การสัมมนาจัดขึ้นที่กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข นนทบุรี เมื่อวันที่ 8-16 กันยายน 2548 ส่วนภาคปฏิบัติ จัดที่สถานีจ่ายไฟฟ้าที่จังหวัดราชบุรี และที่สถานีวิทยุแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ โดยกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์เป็นเจ้าภาพ และสำนักงานโครงการสมองไหลกลับเป็นผู้ให้ทุนสนับสนุน

5.3 การสัมมนาและฝึกอบรมภาคปฏิบัติในหัวข้อเรื่อง Radiofrequency Fields: Biological Effects, Standards, Measurements and Evaluation ให้แก่พนักงานของสำนักงานคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กทช.) นักวิทยาศาสตร์จากกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ และผู้แทนจากสถาบันไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ (EED) ศูนย์ทดสอบ PTEC ศูนย์ NECTEC บริษัทผู้ประกอบกิจการโทรศัพท์เคลื่อนที่ การสื่อสารแห่งประเทศไทย (CAT) การไฟฟ้าฝ่ายผลิต (EGAT) บริษัททีโอที การไฟฟ้านครหลวง การประปานครหลวง และ อาจารย์จากมหาวิทยาลัยจำนวนหนึ่ง ส่วนเจ้าภาพคือสำนักงาน กทช. ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายสำหรับการสัมมนาและฝึกอบรม

6. การฝึกอบรมระยะยาว ผมได้ทำหน้าที่เป็นอาจารย์บัณฑิตพิเศษ มหาวิทยาลัยขอนแก่น (มข.) และสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ซึ่งส่งนักศึกษาไปทำวิจัยที่ Health Canada กรุงออตตาวา เพื่อใช้เป็นวิทยานิพนธ์ ระดับปริญญาโท สาขาวิศวกรรมไฟฟ้าและวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ ภายใต้การดูแลของผม ในจำนวนนี้มีอยู่ 1 คน (อาจารย์ศิริวัฒน์ วสุนธรเจริญ) ที่ภายหลังได้รับทุนจาก มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน (มทร.อีสาน) ไปศึกษาต่อในระดับปริญญาเอกทางสาขาวิศวกรรมระบบอิเล็กทรอนิกส์ที่ University of Regina (U of R) ประเทศ

แคนาดา ซึ่งหลังจากจบ Course work แล้ว U of R ก็ส่งไปทำวิจัยที่ Health Canada กรุงออตตาวา ภายใต้การดูแลของผอ.เช่นกัน

7. การทำวิจัย ซึ่งเป็นกิจกรรมต่อเนื่องจากการฝึกอบรมบุคลากร งานวิจัยนี้ถือเป็นการถ่ายทอดความรู้ทางวิชาการไปสู่หน่วยงานในประเทศไทย

7.1 โครงการการสำรวจคลื่นรบกวนและสนามแม่เหล็กไฟฟ้าจากเตาไมโครเวฟ (2540-2542) โครงการนี้ผมได้ร่วมทำกับ ดร.บุญยัง เจริญ (มข.) และ อาจารย์ศิริวัฒน์ วสุนธรเจริญ (มทร.อีสาน) โดยได้รับเงินสนับสนุนจากสำนักงานพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ มีนักศึกษาระดับปริญญาตรีจาก มข. จำนวนหนึ่งเข้าร่วมโครงการ ผลการวิจัยได้ถูกนำไปเผยแพร่ตีพิมพ์เป็นบทความลงในวารสารแห่งหนึ่งของประเทศไทย และเสนอในที่ประชุมวิชาการวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีนิวเคลียร์ ครั้งที่ 8 ซึ่งจัดที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

7.2 โครงการสำรวจคลื่นวิทยุจากสถานีแม่ข่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่ในกรุงเทพฯ และปริมณฑล (2547-2548) โครงการนี้เป็นความร่วมมือระหว่างทีมงานของผมที่ Health Canada และกองรังสีและเครื่องมือแพทย์ กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ โครงการนี้เป็นกิจกรรมสืบเนื่องมาจากการฝึกอบรม (หัวข้อ 5.2) ซึ่งได้มีการสาธิตการใช้เครื่องมือที่ได้รับบริจาคจาก Health Canada วัดคลื่นวิทยุจากสถานีแม่ข่ายโทรศัพท์มือถือในกรุงเทพฯ หลังจากเสร็จสิ้นการฝึกอบรม ทีมงานฝ่ายไทยก็ได้สำรวจเพื่อเก็บข้อมูลเพิ่มเติม ทีมงานของผมก็ช่วยวิเคราะห์ข้อมูลและแสดงผล ผลงานวิจัยได้ถูกนำไปตีพิมพ์เป็นบทความในวารสาร Asean Journal of Radiology

8. การจัดประชุมวิชาการในประเทศไทย

8.1 การจัดประชุม Bio-systems Symposium ผมและ ดร.วิเชษฐ อึ้งวิเชียร ได้มีส่วนร่วมในการตั้งกลุ่ม Biosystems เมื่อเดือนมิถุนายน 2542 กลุ่มนี้ประกอบด้วย นักวิชาการทางวิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และแพทยศาสตร์ ต่อมาได้มีการประชุมวิชาการ Bio-systems Symposium ขึ้นที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เมื่อเดือนสิงหาคม ในปีเดียวกัน การประชุมวิชาการ Biosystems ครั้งที่ 2 และ 3 ได้จัดให้มีขึ้นที่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เมื่อเดือน กรกฎาคม 2543 และ 2544 ตามลำดับ ในการประชุมดังกล่าว มีนักวิชาชีพ ATPAC เข้าร่วมเป็นวิทยากรรับเชิญ และแสดงความคิดเห็น นอกจากเสนอผลงานวิชาการแล้ว ผมได้มีส่วนร่วมในการจัด Session ในหัวข้อเรื่อง Electromagnetic Field: Sources, Characteristics, Measurements and Implications on Human Health ในการประชุมวิชาการครั้งที่ 2

8.2 การจัดประชุมวิชาการ Asia-Pacific EMF Conference on Research, Health Effects and Standards ที่กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 26-30 มกราคม 2547 ตามความประสงค์ขององค์การอนามัยโลก การประชุมนี้เป็นกิจกรรมหนึ่งของโครงการ International Electromagnetic Field (EMF) Project ขององค์การอนามัยโลก ซึ่งตั้งขึ้นเพื่อประเมินหลักฐานทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับผลกระทบต่อสุขภาพจากการถูกสนามแม่เหล็กไฟฟ้า เช่นคลื่นวิทยุจากโทรศัพท์เคลื่อนที่และสนามแม่เหล็กไฟฟ้าจากสายส่งแรงสูง เพื่อเป็นการปูพื้นฐานให้กับผู้เข้าร่วมประชุมจากภูมิภาคเอเชีย ผมได้จัด Tutorial Session ก่อนการประชุมวิชาการ 1 วัน โดยเชิญวิทยากรจากหลายประเทศมาเป็นผู้บรรยายให้ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับประเด็น EMF-Health ผลกระทบในเชิงชีววิทยา การประเมินความเข้มของการถูกคลื่น มาตรฐานการถูกคลื่น และการรบกวนทางแม่เหล็กไฟฟ้า มีผู้เข้าร่วมฟังการบรรยายใน Tutorial Session ประมาณ 200 คน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนไทย ส่วนในการประชุมวิชาการนั้นมีนักวิทยาศาสตร์และเจ้าหน้าที่ของรัฐ มากกว่า 140 คน จาก 24 ประเทศเข้าร่วมประชุม

ผมขอถือโอกาสนี้ขอบคุณ (1) ผู้ประสานงานและผู้ให้ทุนสนับสนุนฝ่ายไทย (ซึ่งไม่สามารถลงรายชื่อได้ทั้งหมดเพราะเนื้อที่จำกัด) ที่ให้ความร่วมมือ และคำแนะนำ เพื่อให้โครงการหรือกิจกรรมต่างๆ ที่ผมทำเดินทางไปสู่เป้าหมาย (2) ดร.บุญยิ่ง เจริญ และคุณสมศักดิ์ สายวงศ์ ที่ได้ให้ความร่วมมือเขียนบทความแสดงความคิดเห็น ในกิจกรรมหรือโครงการที่ผมมีส่วนร่วม (3) อาจารย์ศิริวัฒน์ วสุนธรเจริญ ที่ช่วยพิมพ์ต้นฉบับบทความนี้

ท้ายที่สุดนี้ ผมขอแสดงความยินดีกับสมาคม ATPAC ในโอกาสครบรอบ 20 ปีของการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับโครงการสมองไหลกลับ และหวังว่าผู้บริหารของสมาคมชุดปัจจุบันและชุดต่อไปจะสืบทอดเจตนารมณ์ของผู้ร่วมก่อตั้งสมาคมฯ และผู้บริหารชุดก่อนๆ ในการทำงานให้ความช่วยเหลือทางด้านการศึกษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และด้านอื่นๆ แก่หน่วยงานในประเทศไทย ความวัตถุประสงค์ของสมาคมฯ คือไป

**V. Chronological Events of ATPAC workshops
1991-2009**

การประชุมนักวิชาชีพไทยในอเมริกาเหนือ

ระหว่างปี พ.ศ. 2534 - 2552

การประชุมนักวิชาชีพไทยในอเมริกาเหนือ ระหว่างปี พ.ศ. 2534-2552

ครั้งที่	ระหว่างวันที่	เรื่อง	สถานที่
19	26-27 กันยายน 2552	Energy, IT, Health care to lay new foundation of Economy in the US: Lessons Learned to help Thailand	Rutgers University, NJ, U.S.A.
18	2-3 มิถุนายน 2551	S & T for National Development	โรงแรม นีราเคิล แกรนด์, กรุงเทพฯ, ประเทศไทย
17	1-2 กันยายน 2550	A Vision on Emerging Issues on Science and Technology for Thailand	Marriott Hotel at Crystal City, VA, U.S.A.
16	28-29 สิงหาคม 2549	OSTC/NSTDA/MOST/ATPAC Annual Conference "BIOFUELS"	The Blackwell Conference Center, Ohio State University, OH, U.S.A.
15	24-25 มิถุนายน 2548	การประชุมความร่วมมือทางวิชาการด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ระหว่างนักวิชาชีพไทยในสหรัฐอเมริกาและแคนาดากับหน่วยงานในประเทศไทย	โรงแรมเซ็นจูรีพาร์ก กรุงเทพฯ, ประเทศไทย
14	9-11 เมษายน 2547	Next Generation ATPAC: The New Resources for THAILAND	Holiday Inn, San Francisco, CA, U.S.A.
13	13-14 ธันวาคม 2546	From Ideas to Real Projects for Thailand	สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงวอชิงตัน ดี.ซี.
12	17-19 พฤษภาคม 2545	Advanced Science and Technology Exchange between Thai Professionals	Sheraton Wall Center, Vancouver, Canada
11	1-3 มิถุนายน 2544	โครงการความร่วมมือทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศไทยและนักวิชาชีพไทยใน	Hyatt Dulles, VA, U.S.A.

		สหรัฐอเมริกาและแคนาดา	
10	12-14 พฤษภาคม 2543	โครงการความร่วมมือทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและ สิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศไทยและนักวิชาชีพไทยใน สหรัฐอเมริกาและแคนาดา	Westin O'Hare, Rosemont, IL, U.S.A.
9	21-23 พฤษภาคม 2542	โครงการความร่วมมือทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและ สิ่งแวดล้อม ระหว่างประเทศไทยและนักวิชาชีพไทยใน สหรัฐอเมริกาและแคนาดา	Hyatt Dulles, Herndon, VA, U.S.A.
8	20-21 มิถุนายน 2541	โครงการความร่วมมือทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ จะมีส่วนช่วยฟื้นฟูสภาพเศรษฐกิจของประเทศไทย	Renaissance Orlando Hotel, Orlando, FL, U.S.A.
7	14-17 มีนาคม 2540	การแลกเปลี่ยนทางวิชาการด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ระหว่างนักวิชาชีพไทยในอเมริกาเหนือกับประเทศไทย	San Francisco, CA, U.S.A.
6	19-23 มิถุนายน 2539	การแลกเปลี่ยนทางวิชาการด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ระหว่างนักวิชาชีพไทยในอเมริกาเหนือกับประเทศไทย	Edmonton, Alberta, Canada
5	21-23 เมษายน 2538	การแลกเปลี่ยนทางวิชาการด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ระหว่างนักวิชาชีพไทยในอเมริกาเหนือกับประเทศไทย : เทคโนโลยีสารสนเทศ	Crystal City, VA, U.S.A.
4	11-14 มีนาคม 2537	การประชุมนักวิชาชีพไทยในอเมริกาเหนือ	Dulles, TX, U.S.A.
3	12-14 มิถุนายน 2536	การประกอบอาชีพนักวิทยาศาสตร์และนักเทคโนโลยีในภาค ราชการ	Chicago, IL, U.S.A.
2	26-29 มิถุนายน 2535	เป้าหมายระดับชาติในการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สู่ศตวรรษใหม่	Los Angeles, U.S.A.
1	22-23 กรกฎาคม 2534	การสัมมนานักวิชาการไทยในอเมริกาเหนือ	University of Maryland at College Park, MD, U.S.A.

ภาพการประชุมในปีต่างๆ

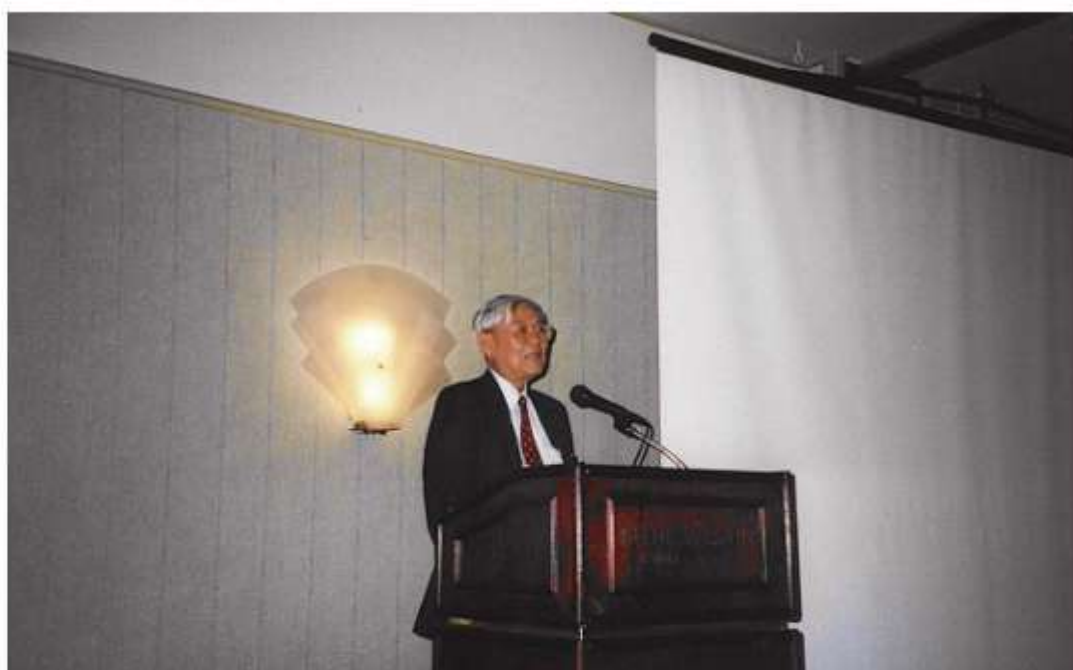

VI. Acknowledgement

คำกล่าวขอบคุณจากคณะกรรมการจัดทำหนังสือที่ระลึก

Acknowledgement from the Publication Committee

คำกล่าวขอบคุณจากคณะกรรมการจัดทำหนังสือ

ฉลอง 20 ปี

คณะกรรมการจัดทำหนังสือฉลองครบรอบ 20 ปี ของสมาคม ATPAC ได้รับมอบหมายให้จัดทำหนังสือที่ระลึกนี้ โดยใช้เวลาเพียง 3-4 เดือนเท่านั้น เนื่องจากมีเวลาจำกัดที่จะรวบรวมผลงานต่างๆ ตลอดจนประวัติความเป็นมาของสมาคมคณะกรรมการจึงมีความเห็นตรงกันที่จะให้เนื้อหาในหนังสือเล่มนี้ เป็นการสะท้อนความรู้สึกและประสบการณ์ ของเจ้าของโครงการต่างๆและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้รับประโยชน์ร่วมกันในความร่วมมือระหว่างนักวิชาชีพไทยในอเมริกาเหนือกับหน่วยงานและสถาบันการศึกษาในประเทศไทย

ในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา มีผู้เชี่ยวชาญไทยในสาขาวิชาชีพต่างๆ ได้แสดงความเต็มใจเสียสละเวลาบางส่วนของตนเอง นำความรู้ความสามารถ ไปทำประโยชน์ ให้แก่ประเทศไทย ทั้งที่กลับไปปฏิบัติงานในประเทศไทยโดยถาวร กลับไปเป็นครั้งคราวโดยการจัดทำโครงการร่วมกันกับหน่วยงานในประเทศไทย หรือแม้แต่เป็นผู้ให้คำปรึกษา และข้อมูลทางวิชาการต่างๆโดยปฏิบัติงานอยู่ในต่างประเทศ คณะกรรมการขอแสดงความขอบคุณสมาชิก ATPAC ผู้เสียสละเหล่านี้ แม้ว่าหนังสือเล่มนี้ไม่สามารถรวบรวมผลงานของท่านนำมาลงได้หมด แต่เราก็หวังว่าผลงานของท่านจะได้รับการรวบรวมลงในรายงานผลงานประจำปีของ ATPAC ในโอกาสต่อไป

คณะกรรมการจัดทำหนังสือนี้ขอขอบคุณทุกท่าน ที่ได้สละเวลาเขียนบทความและสารแสดงความยินดีมายัง ATPAC และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าบทความที่สะท้อนประสบการณ์ของท่านรวมทั้งข้อเสนอแนะและคำแนะนำต่างๆ จะเป็นประโยชน์ต่อสมาชิก ATPAC ในรุ่นต่อไป ตลอดจนหน่วยงานต่างๆที่จะร่วมมือกันทำประโยชน์ต่อประเทศไทยในวันข้างหน้า

สุดท้ายนี้คณะกรรมการจัดทำหนังสือขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการจัดหาข้อมูล ตรวจสอบ บทความ ตลอดจนการออกแบบหน้าปกด้วยความเสียสละและให้ความร่วมมือช่วยเหลืออย่างเต็มความสามารถซึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่าต่อสมาคม

คณะกรรมการจัดทำหนังสือที่ระลึก

Publication Committee

1. นางสาวอุษา อังสุนันท์ ประธานคณะกรรมการ
(Ms. Usa Ungsunan)
2. นายเมธี เวชารัตนา
(Dr. Methi Wecharatana)
3. นายอาจณรงค์ ฐานสันโดษ
(Dr. Artnarong Thansandote)
4. นายมงคล มหาวงศ์ตระกูล
(Mr. Mongkol Mahavongtrakul)
5. นายวันประชา ชาวลิตวงศ์
(Dr. Wanpracha Chaovalitwongse)
6. นางสาวชุติพร จำจิต
(Dr. Chuleeporn Changchit)